

στον ιδιόρρυθμος καὶ πλούσιος. Ὑπάρχουσι προσέτι διάγλυφοι θύραι παριστώσαι ὑποκείμενα ἐκ τῆς Γραφῆς, μαρμαρίνοι, ἄμβωνες, ἀλλόκοτα ὀρειχάλ-
λινα κηροπήγια, θυμιατήρια κεκοσμημένα μὲ κω-
δωνίσκους, ἀργυρόχρυσοι θήκαι Εὐαγγελίων, κεν-
τητὰ ἄμφια, ἀργυροὶ στέφανοι τοῦ γάμου, ὡς
στρουθοκαμήλων ἐν μεταλλίναῖς θήκαις, καὶ ἀρ-
χαῖαι βυζαντιναὶ ζωγραφίαι, συχνὰ παριστώσαι
τὸν Ἄγ. Γεώργιον, ὅστις εἶνε ὁ προστάτης Ἄγιος
τῶν Κοπτῶν.

Ὁ λαὸς τῶν Κοπτῶν ἀξιούσιν ὅτι εἶνε αὐτοὶ οἱ
ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, ὡς διακεκριμένοι
ἀπὸ τῆς κατακτητικῆς φυλῆς τῶν Ἀράβων, οἵτινες
ἐπέδραμον πάλαι τὴν χώραν. Εἶνε κωμικὴ ἰδέα,
ἀλλὰ διὰ νὰ πεισθῶμεν παρακαλοῦσιν ἡμᾶς νὰ πα-
ρατηρήσωμεν τὴν ἄκραν τῶν ὁμοιότητων μὲ τὰς μορ-
μίας. Πρωϊμώτατα ἐκχριστιανισθέντες, ἐμείναν πι-
στοὶ εἰς τὴν θρησκείαν τῶν ἐν μέσῳ τοῦ περικυ-
κλοῦντος αὐτοὺς μωαμεθανικοῦ πληθυσμοῦ. Ἄξιον
μνεῖας ὅμως εἶνε ὅτι ἐκηρύχθησαν αἰρετικοὶ ὑπὸ τῆς
ἐν Χαλκηδόνι Συνόδου πρὸ τῆς ἀραβικῆς κατακτή-
σεως, διότι ἡρνήθησαν νὰ λατρεύωσι τὴν ἀνθρωπίνην
φύσιν τοῦ Χριστοῦ, τὴν θεῖαν μόνον λατρεύοντες.
Εἶνε οἱ φύλακες τῶν χριστιανικῶν παραδόσεων τῆς
Αἰγύπτου. Ἐν τινι κρύπτῃ ὑποκάτωθεν ναοῦ τινος
δεικνύουσι δύο κόγχας. Ἡ μία ἦτο, λέγουσιν, ἡ
κοιτὶς ὅπου ἐκοιμᾶτο ὁ Ἰωσήφ, ἡ δέ, ὅπου ἐκοιμᾶτο
ἡ Παρθένος καὶ τὸ θεῖον βρέφος κατὰ τὴν εἰς Αἴ-
γυπτον φυγὴν. Οὐ μακρὰν τῆς Ἡλιοπόλεως ὑπάρχει
παμπάλαιον δένδρον, ὑφ' οὗ τοὺς κλώνας ἀνεπαύθη,
λέγουσιν, ἡ ἁγία Οἰκογένεια, ὅταν τὸ καῦμα τοῦ
ἡλίου δὲν ἐπέτρεπε τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ὁδοι-
πορίας.

Ὑπάρχουσι περὶ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας Κο-
πτῶν ἐν Αἰγύπτῳ. Εἶνε βιβλιοφύλακες καὶ γραφεῖς
εἶνε προσέτι χρυσοῦχοι καὶ ποικιλταί. Ἡ ἀρχαία
γλῶσσά των ἐπέσεν εἰς ἀχρησίαν καὶ εἶνε σχεδὸν
νεκρά. Σήμερον λαλοῦσιν ἀραβιστί, ὡς καὶ τὸ λοι-
πὸν ἔθνος· ἀλλ' ἡ γλῶσσα ἀναζῇ ἐν τῇ ἐκκλησια-
στικῇ ἀκολουθίᾳ των, ἥς μέρος ἀπαγγέλλεται ἐν τῇ
ἀρχαίᾳ φωνῇ, καίτοι λέγεται ὅτι καὶ οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ
δὲν ἐννοοῦσι πάντοτε τί λέγουσι, ἐκ στήθους μόνον
μαθόντες τὸ κεῖμενον, ὥστε νὰ ἐπαναλαμβάνωσι τυ-
πικῶς τὰς λέξεις. Τινὲς δὲ τῶν Κοπτῶν ἐπροσηλυ-
τίσθησαν καὶ εἰς τὸν προτεσταντισμὸν ὑπὸ Ἀμερι-
κανῶν ἱεραποστόλων.

Δὲν εἶνε ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν ἐλκυστικὸς λαός.
Τὰ μοναστήρια καὶ οἱ ναοὶ των, ἐν Καίρῳ καὶ τοῖς
πéριξ τοῦλάχιστον, εἶνε τόσον κρύφια, ἀπρόσιτα καὶ
ἀπεριποίητα, ὥστε ὀλίγον ἐκτιμῶνται μόνον ἀπὸ
τοὺς περιηγητάς, δαπανῶντας πολὺ πλεονάζον χρόνον
ἐν τοῖς τζαμίοις τοῦ Μωάμεθ. Ἀλλ' ὁ τε λαὸς καὶ
ἡ ἀρχαία γλῶσσα εἶνε πλήρῃ ἐνδιαφέροντος ὑπὸ
ἐποψιν ἱστορικὴν. Ἀποτελοῦσι πεδῖον ἐρεῦνης, ὅπερ
θὰ δώσῃ ἡμέραν τινὰ θαυμάσιον πορίσματα. Ὀλίγον
κατωρθώθη, καὶ καλῶς κατωρθώθη· ἀλλὰ πολὺ
ἀκόμη μένει κρυπτόν. Ἀπόκειται εἰς τοὺς πολυμα-
θεῖς ἐρευνητάς νὰ τὸ κατορθώσωσι. Τότε θ' ἀνακα-
λυφθῶσι καὶ περὶ τοῦ λαοῦ τούτου πολλὰ καὶ σπου-
δῆς ἄξια.

Α. Π.

ΝΙΚΑΙΑ ΚΑΙ ΑΓΙΣ

Εἶχεν ἐκπνεύσει ἡ Νικαία· τὰ ὄμματα τὰ διαυγῆ,
Ὡς τόσα εἶχον ἄλλα κλείσει τὸ φέρετρον κ' ἡ
μαῦρον γῆν.

Καὶ ὁ μνηστὴρ τῆς κόρης Ἄγις, φωνὴν ἀφῆκε
γοεράν,
Ὅτε τὴν εἶδεν εἰς τὸ μνήμα κ' ἐφυγεν, ἐφυγε
μακράν.

Κ' ἐπέρασαν ἡμέραι τόσαι, κ' ἐπέρασε πολὺς
καιρός,

Ὅταν ἐφάνη αἰθνιδίως καθὼς ὁ θάνατος ὠχρός...
— Ποῦ ἦσουν, εἶπα, νεανία; — Ὑπὸ τὴν γῆν, ὑπὸ
τὴν γῆν.

Καὶ στρέφων ἀλλαχοῦ τὸ βλέμμα ψυχρὰν ἐτήρησε
σιγὴν.

— Τὴν ἐνθυμεῖσαι τὴν Νικαίαν;... — Τὴν ἐνθυ-
μοῦμαι τὴν ζωὴν.

Ἀπὸ ἐκείνην ὅταν ἔζων ἐλάβανον ἐγὼ πνοήν...

— Κ' εἶσαι νεκρὸς τὴν ὥραν ταύτην; — Πλειότερον
παρὰ νεκρὸς.

Καὶ ἀνηγέρθη ψιθυρίζων περίλυπος· εἶναι καιρὸς!

— Καὶ ποῦ, τοῦ εἶπον, θὰ ὑπάγῃς; — Ποῦ; μοὶ ἀπὴν-
τησε· ἐκεῖ...

Εἰς τὴν Νικαίαν τοῦ ὁ Ἄγις... ἐδῶ πλησίον
κατοικεῖ.

Καὶ τὴν αὐγὴν, πρὸ τοῦ ἡλίου, εἰς τῆς Νικαίας
τὸν σταυρόν,

Ὁ Νεκροθάπτης τοῦ χωρίου ἐσκόπευεν ἓνα νεκρόν!

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Πρὸ τινος ἡ ἀκαδημαϊκὴ σύγκλητος τοῦ Πανε-
πιστημίου τῆς Ζυρίχης μετὰ μακρὰς συζητήσεως
καὶ διασκέψεως ἐδέχθη ὡς ὑφηγητὴν τοῦ ρωμαιοῦ,
ἀγγλικοῦ, ἀμερικανικοῦ, ἐν ἐνὶ λόγῳ τοῦ διεθνoῦς
δικαίου ἐν τῷ αὐτῷ Πανεπιστημίῳ τὴν κυρίαν Αἰ-
μιλίαν Κέμπιν. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε ἡ πρώτη τοῦ
φύλου τῆς ἡ ἀναλαβοῦσα τὴν διδασκαλίαν τοῦ δι-
καίου ἐν Πανεπιστημίῳ, τὸ δὲ πρωτοφανὲς γεγονός
ἔστρεψε πάλιν τὴν προσοχὴν τῶν κοινωνιολογούντων
εἰς τὰς πρὸς χειραφέτησιν προσπάθειαις τῶν γυ-
ναικῶν. Πάντες γνωρίζομεν ὅτι αἱ προσπάθειαι
αὗται τείνουσι συντονώτατα εἰς χρησιμοποίησιν τῶν
πνευματικῶν δυνάμεων καὶ δεξιότητων τῆς γυναι-
κός, εἰς αὐτοτέλειαν καὶ ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ τοῦ ἀν-
δρός καὶ εἰς ἰσοτιμίαν πρὸς αὐτόν. Ὀλίγοι ὅμως
εἶνε οἱ γνωρίζοντες πότε ἤρχισε κυρίως ἡ πρὸς χει-
ραφέτησιν τῶν γυναικῶν κίνησις καὶ ποῖα πεδία
κατέκτησεν ἄχρι τοῦδε.

Εἶνε ἀληθές ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρχαν γυ-
ναῖκες ἰατροί, ἐν πάσῃ δ' ἐποχῇ πεπαιδευμένα καὶ
δραστήρια γυναῖκες, αἵτινες διὰ τῶν ἰδίων δυνά-
μεων ἀνῆλθον εἰς περιωπὴν· ἀλλ' ὁ κυρίως ἀγὼν
πρὸς ἀπόκτησιν τῶν δικαιωμάτων τῆς γυναικός ἤρ-
χισεν ἐν Εὐρώπῃ τῷ 1865 μετὰ τῆς ἀδείας ἣν τὸ
πανεπιστήμιον τῆς Ζυρίχης παρέσχεν εἰς τὸ θῆλυ
φύλον πρὸς σπουδὴν ἐν αὐτῷ. Ἐν Ἀμερικῇ, τῇ
γενεθλίῳ χωρῇ τῶν πρὸς αὐτοτέλειαν προσπαθειῶν